

Drengen, der sér Moderens Fortvivelse farer op imod Faderen, og de to, der hver for sig repræsenterer en Yderlighed, kæmper i Ord en haard Kamp med hinanden. Næste Morgen lader Faderen Sønnen vide, at han vil gøre Brug af den Ret, som Loven hjemler ham, til at beholde Sønnen under Hustugt indtil hans attende Aar, den Synd han har gjort imod ham ved at lade ham komme bort skal nu sones, han skal være hjemme og han skal i Urtekramlære.

Da de to Aar omtrent var gaaede, sygner Olaf Rye af Lungebetændelse, og dør en Foraarsdag, lykkelig i Følelse af Kraft og Velvære over den sunde Ungdom, han atter tror at have faaet tilbage, og over at have gensét den unge Pige, der havde fyldt hans Drømme.

Faderen havde nu givet „alt for Fædrelandet“, han havde ofret sin Søn, men Fædrelandet var ikke utaknemlig, det gav ham Ridderkors og Toldkontrollørembede.

Men med Drengen døde ikke hans Tanker, spæde og ufuldkomne som de var, om Fred paa Jorden; de gamle Nikolaisens havde fundet blandt hans Papirer et Udkast til en Fædrelandshistorie, der skulde blive en Fredshistorie, og nu vilde de søge og de vil ofre deres Formue til den, der tænker som Olaf Rye.

Bogen er skreven med et umiskendeligt Talent; de Personer, vi lærer at kende, er virkelige Mennesker. Hvem kender ikke den begejstrede, saa trohjærtede og dog saaa halsstarrige Forsvarsven, der elsker sin lille stakkels udslidte Kone, men dog finder det fuldkomment i sin Orden, at hun slides op, han mærker det ikke en Gang, og en Type som Luci hører desværre til de dagligdags. Hvem véd, maaské kan en og anden ved at læse Massi Bruhns Bog faa Øjnene op for, hvad saadan en lille Kone maa lide; Olaf Rye er skildret tydelig og klart, man sér ham staa for sig, det gammelkloge, tidligt modne Barn med alle de sære Fredstanker, og i hans tidlige Død antydes symbolisk, hvorledes denne Tanke endnu ikke har naaet Modenhed og Levedygtighed, men tillige hvorledes den tages op og tros paa af Slægten efter ham, her af de prægtige gamle Nikolaisens, der har baade Evne og Vilje til at arbejde for Fredens Evangelium, og saaledes ved at fremme denne hans Tanke rejser et Monument af Kød og Blod over ham.

Vi har Grund til at lykønske Massi Bruhn til denne hendes 2den Debut. Man mærker let hun har sét en Del og iagttaget meget; hun fortæller paa en let og behagelig Maade og vil sikkert nok vinde sig en stor Læsekreds. Ingen Fredsven bør savne „Alt for Fædrelandet“ i sin Bogsamling men agitere for dens Udbredelse, som et smukt og virksomt Indlæg i Fredssagen. S.H.

Hysteriske Børn.

Enhver Opdrager bør være noget af en Læge, i alt Fald have modtaget saa megen Kundskab om de hemmelighedsfulde Virkninger i Sjælen, som fremkaldes ved Sygelighed i det fysiske Liv hos Barnet, at han kan bedømme, hvad Barnet kan drages til Ansvar for eller hvad det ligger under for.

Netop fordi mange Mødre er uvidende om eller blinde for Vekselvirkningen mellem Sjæl og Legeme, gør de ofte deres egne Børn den blodigste Uret eller forøger deres hysteriske Lidelser.

Dr. Knud Pontoppidan, Overlægen for Sindssygeafdelingen paa Kommunehospitalet, har nylig udgivet fire Foredrag (Th. Linds Forlag), der blandt andet giver interessante Oplysninger om Hysteri i Barnealderen og viser, at den virker smittende som en Epidemi.

Han fortæller saaledes om en 10 Aars Dreng, som var indlagt paa Hospitalet fra et Børnehjem, hvorledes han indbildte sig selv, at en fremmed Mandsperson paa den anden Side af Gaardens Plankeværk havde tilføjet ham et dybt Saar i Fingeren. Denne mystiske Fortælling af den lille Fyr havde vakt megen Bevægelse hos de andre Børn paa Børnehjemmet, saa flere blev syge med heftige Opkastninger, Madlede, Søvnløshed og Frygt for Spøgelse. De Børn, som havde mest Mod, kiggede ud af Vinduet og kunde da tydeligt se sorte Mænd spadserere med Hovedet under Armen.

Da Anstiften til disse Fantasier kom bort, forsvandt alt dette som ved et Tryllelag.

Dr. Pontoppidan kalder i sit Foredrag denne Tilstand en psykisk Epidemi og henfører den under Hysterien. Han fortæller: „Jeg erindrer en hysterisk Dreng, som var bleven frygtelig forkælet under en langvarig Øjensygdom. Saa tidt der blev Tale om, at han skulde til at gaa i Skole igen, forværedes hans Tilstand øjeblikkeligt, navnlig kom der en enorm Secretion fra Conjunctivæ. Da Drengen endelig blev ført til en Øjenspecialist konstateredes det, at det var Næseslim, han praktiserede op i Øjnene, og lod drive ned ad Kinderne. Men ved Siden af saadanne Tilfælde forekommer der en egen Slags hysterisk Forstillelse, der ikke uden videre kan identificeres med bevidst Simulation, fordi Patienten sikkert ikke til enhver Tid kan frigøre sig derfor.“

Dr. Pontoppidan mener, at det er ikke særlig de forkælede Børn, der er disponible for Hysteri; der gælder for Børn det samme som for Voksne.

Tidligere antog man som bekendt, at det kun var de aandelig livlige og let bevægelige Kvinder, der hjemfaldt til denne Sygdom, hvorimod det nu kan konstateres, at fuldt udviklede Symptomer kan findes hos de trægste og stupideste Maren-Ammer fra Landet. Den findes hos Mænd som hos Kvinder og kan findes hos halvidiotiske Børn. „Jeg husker“, fortæller Dr. P., „et Tilfælde fra Blindeninstitutet, hvor en lille Pige fik „Rystekrampe“ og smittede sin Sidekammerat. Begge Patienter kom samtidig til os og havde saadan Krampe, at hele Stuen rystede. Først da man fik skilt dem ad og underkastet hver enkelt en kraftig „moralisk“ Behandling, holdt Tilfældet op. Mærkeligt nok viste Krampen en absolut konform Ka-

rakter, uagtet Patienterne var udelukkede fra at vejledes ved Synets Hjælp.“

Tilbøjeligheden til epidemisk Optræden af Hysteri i Barnealderen, mener Dr. P., ligger i Børns Tendens til automatiske Efterligninger. Saaledes blev Børnene paa en Opdragelsesanstalt grebne af en Klippemani; jo mere man gemte Saksene, desto mere følte de Trang til at klippe baade deres eget og andres Tøj sønder og sammen.

Dr. Knud Pontoppidans fire Foredrag, som enhver bør læse, handler om nogle af hans Erfaringer om almindelige Sindssygdomme, men vi har blot fremdraget disse enkelte Ting om Nervesygdomme hos Børn for, om muligt, at hændrage Mødres Opmærksomhed paa Barnets Nervesystem og lægge dem paa Sinde ved Opdragelsen af deres Børn at se nøje til, inden de tugter dem. Thi det er ikke sjældent, at det, der ved første Øjekast ser ud som Uartighed, Løgnagtighed eller Simulation, er Hysteri eller Sygelighed i Nervesystemet, som for Barnets Skyld kræver det ømmeste Tilsyn og den mest forstandige Pleje.

Thi, som jeg begyndte med at sige, en Opdrager bør være noget af en Læge, da det sjælelige og det legemlige staa i en saa inderlig Forbindelse med hinanden, at Opdrageren maa have lige Kendskab til begge.

Vore unge Kvinder, der tror sig skikkede til den pædagogiske Virksomhed, bør absolut tilbringe en Del af deres Læretid paa et Børnehospital.

J. M.

Fra Stockholm.

Det er en gammel Skik her i Sverrig at ansé 1ste Maj som en halv Helligdag, det har derfor været lettere her end andre Steder at samle Arbejderne til Demonstrationen 1ste Maj for almindelig Stemmeret og en Normalarbejdsdag.

En saadan Demonstration har sin dobbelte Betydning, idet den ikke alene gælder de fremsatte Spørgsmaal. (Stemmeretten er betydelig mere indskrænket her end i Danmark) men tillige afgiver en Slags Revy over Arbejderpartiets Størrelse.

Stockholms Arbejderparti kan være stolt af sin Demonstration i Aar.

Deltagerne samledes Kl. 2 ved Cirkusbygningen paa Østermalm, Vejret var glimrende. Deltagelsen enorm stor. Arbejderne kom strømmende i Skarevis og samlede sig under Fanerne.

Det mægtige Tog begynder at bevæge sig, — Fanerne flager. Musiken spiller og omsider naar man Ladugaadsgærdet, noget lignende som Fælden i København, kun ikke flad som denne, men med Højdedrag og smaa Bjærgformationer.

Der tales fra 4 Talerstole, og fra Talerstol Nr. 4 taler Frk. Emilie Rathau, Redaktør af Ugebladet Dalmassen, for Kvinden og den almindelige Stemmeret. Interessen er stor her, det ser man af det store Antal Referenter, som her har taget Plads. Frk. Rathau taler klart og tydeligt, og følges med stor Opmærksomhed af Tilhørerne.

Talerinden beviste ved en kort historisk Fremstilling, hvorledes Kvinden i Aarhundreder er blevet undertrykt og hendes Menneskeværd trampet under Fødder, hvorledes saa den franske Revolution kom med sin nye